
Aangenaam kennis te maken

Rianne Veenstra

Een afdeling chirurgie kent vaak bijzondere patiënten. Maar de patiënt die ik vanochtend bezoek, heeft wel een heel apart kenmerk. Het is niet bijzonder dat hij slaapt, netjes onder het witte laken en de gele spreij. Het is evenmin bijzonder dat het blauwe operatiehemd nog boven het laken uitsteekt. Maar wat indruk maakt, is dat wat net boven het operatiehemd zichtbaar is. Dat is namelijk een priesterboord. Ik moet hier met een collega geestelijke te maken hebben.

Als ik hem later op de dag spreek, blijkt dat ook zo te zijn. We raken in gesprek over zijn achtergrond en levensvisie. En uiteindelijk durf ik hem de vraag te stellen waarom hij zijn boord ook in deze omstandigheden draagt. Want ik zie wel vaker een collega in een ziekenhuisbed liggen, maar nooit één met priesterboord.

Hij legt me vriendelijk uit dat deze boord wezenlijk bij zijn identiteit hoort. Zonder boord voelt hij zich niet de mens die hij wil zijn: een pastor in hart en nieren. Hij zal de boord dan ook zijn leven lang blijven dragen. Overal. Tot in het ziekenhuisbed toe. Tot in de kist.

Het maakt indruk op me. Zo'n diepe verbondenheid van mens en religieuze identiteit. Zichtbaar door dat ene teken.

Zelf draag ik alleen een bescheiden hugenotenkruisje. De meeste mensen zien het wel, maar weten niet wat het is. Soms zeggen ze: 'Goh, mijn grootmoeder droeg ook zo'n kruisje. Wat is het eigenlijk?' Dan leg ik het uit. En zo kom ik uiteindelijk wel bij mijn protestantse achtergrond en bij mijn predikantschap, maar mijn religieuze identiteit is niet zo nadrukkelijk zichtbaar als bij de priesterboord boven het operatiehemd.

Heel eerlijk gezegd: ik heb weleens overwogen een boord te gaan dragen. Net als de voorgangers in de anglicaanse kerk. Want het komt de herkenbaarheid zeker ten goede. Eén blik op een mens met zo'n boord en je weet dat je met een geestelijke te maken hebt. Het zou oneindig veel winst kunnen opleveren bij het kennismaken met de voortdurend nieuwe arts-assistenten en artsen in opleiding.

Maar ik doe het niet. En waarom niet?

Ik denk dat het ermee te maken heeft dat ik mijn identiteit meer kleur wil geven dan alleen een religieuze. Dat past beter bij mij. Noem het wereldser, noem het frivoler, noem het hoe je wilt. Ik zoek mijn identiteit graag in meerkleurigheid. En dat uit zich op dit moment in een voorliefde voor kleurrijke jurken temidden van het vele wit in het ziekenhuis.

Maar of je nu kiest voor een boord of een veelkleurige jurk... Als het gaat om publiekelijk zichtbaar maken van mijn meerkleurige en religieuze identiteit, draait het uiteindelijk toch om Gijs. Want hij ziet me vanuit de verte in het overvolle personeelsrestaurant. En zijn luide stem klinkt boven alles en iedereen uit als hij me begroet: 'Hé, dominee!' Iedereen kijkt op en weet het weer. O ja, die dame in die meerkleurige jurk, dat is de dominee. Rianne is de naam.

Aangenaam kennis te maken.

Rianne Veenstra is geestelijk verzorger in het Flevoziekenhuis in Almere en lid van de redactie van TGV